

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Dōdekaphōton, Sive Theologia Prophetica, Ex Vatibus
XII. Minoribus Secundum Seriem Articulorum Fidei**

Majus, Johann Heinrich

Giessæ Hassorum, Anno MDCCIII

VD18 11197021

Locus XXVI. De Statu Oeconomico.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17399

fratres in cisternam coniecerant, ipsi interea suaviter epulabantur, Gen. XXXVII. *Jurisdictio civilis & criminalis*, sive quod Magistratus judicia exercere & supplicia jure constituere possit, facile ex præceptis exemplisque, imo & querelis Prophetarum de neglectu utriusque partis, ac pœnis demum ob neglectum denunciatis, colligi potest. Hof. V, 10. ff. Amos I, 5. II, 3. 6. 7. Mich. III, 1. 3. &c. Interim ista jura jure exercenda sunt, sive jus præscriptum pro norma haberi, nec quicquam pro arbitrio suscipi debet. Eo respexit Propheta, quando Deus per Joëlem IV, 9. *bellum sanctificari*, id est, sancte geri jubet. Quæ Zach. IX, 10. leguntur & vulgo obvertuntur, de regno Christi agunt, quod regnum pacis nec carnalibus armis propagandum est. Unde hæretici quoque non aliis quam spiritualibus armis conficiendi prædicuntur, i. e. impia eorum dogmata gladio spiritus jugulanda sunt, Zachar. XIII, 3. Quod lege contrahere liceat, vel hinc liquet, quod Deus in politia Judaica per Mosen formas contractuum ordinaverit modumque iis constituerit. Nec per verba Zachar. XIV, 21. *non erit amplius כנעני in domo Domini &c.* abrogati aut damnati censeri debent omnes contractus, cum *Canaan* hic non mercatorem sed Cananæum designet, id est, alienigenam, profanum & impium quemcunque, quales olim Cananæi erant. Aut si mercator intelligi deberet, non alium intelligeremus *ἐμπόρευ*, quam Antichristianum, falsas merces pro bonis supponentem & simplices decipientem, Apoc. XVIII, 11. ff. qui dona Dei more Bileami, Gechasi, Pharisæorum & Simonis Magi precio vendat. Atque ex his etiam qui Magistratus fines sint, abunde satis constare potest.

LOCUS XXVI.

DE

STATU OECONOMICO.

§. I.

Status Oeconomicus. **U**ltimum inter tres Hierarchias locum tenet Status Oeconomicus, sive domesticus, sed facile primus est dignitate & utilitate, cum ex eo ceteri ordines prodeant, & ambitu suo Societatem conjugalem & herilem complectatur. Utriusque mentionem facit Malachias, hujus Cap. I, 6. illius Cap. II, 14. de posteriore primo loco dicemus,

cemus, & quia certum est, quod Propheta respexerit primam institutionem conjugii, inde nullo negotio erui poterit, quicquid circa Conjugium observandum venit. Vulgo, ac recte quidem sic definitur, *Status conjugalis est societas, à Deo instituta unius maris & foemina, legitime indissolubiliterque in unam carnem conjuncta &c.* Quam definitionem facile hinc monstrabimus, 1. Deum esse Matrimonij autorem, probatur ex Malach. II, 13. qui *foedus* dicit inter virum & uxorem, constitutum à Deo, idque inviolabile & indissolubile, in quod perfide agere non liceat. Idem v. 14. innuitur: *Nonne unus* scil. Deus fecit; sic enim reddendum esse docuit *Stephan. le Moine* ad Polycarpi epistolam p. 107. Uni viro unicam concessit uxorem, *licet reliquum Spiritus ipsi esset*, ut plures Adamo uxores sociare potuerit. Alii interpretes plerumque sic reddunt: *Nonne unum effecit*, & unum par conjugum Deus in paradiso creavit? Utrumque verum est, & ex utroque obtinemus, quod volumus. 2. Hæc societas conjugalis in unionem & conjunctionem arctissima consistit. Duo enim tantum, non plures, in unam carnem junguntur, & *unum* par Deus propterea fecit. Quo ipso Polygamiam simultaneam rejecit & damnavit, ac legitimam tantum conjunctionem, quæ secundum instituentis legem fit, probat, quamque indissolubilem esse voluit, quia *foedus* arctissimum vocavit, divortii temere non rumpendum, ut fecere Judæi, eo nomine cum hîc à Malachia, tum alibi male audientes & castigati. 3. Omnibus autem ad conjugium idoneis licere nubere, speciatim etiam Clericis, vel Hoseæ exemplum ostendit, qui jussus erat ducere uxorem, Hof. I, 2. & quidem successive, III, 1. Unde nec secundæ nuptiæ Deo displicent, modo legitimo debitoque sine ineantur, non in gradibus prohibitis, Amos II, 7. quem 4. Malachias his verbis expressit: *Quasiurum semen Dei*, id est, liberos ex justo matrimonio procreatos. Altius autem respicere puto Malachiam. Tametsi enim hodie, post lapsum liberi non nascantur sancti, olim tamen è sanctis sancti procreari potuerunt, si in statu integritatis permansissent protoplasti. Et quis dubitaret, sanctos Patriarchas, qui præclaras de semine sancto atque benedicto, Messia, promissiones acceperunt, aliud quid quam semen sanctum quasiivisse? Adhæc Conjugium Mysticum inter Christum & fideles præfigurabat iste status, ceu ex Hof. I. & II. manifestum est. Mutuum denique auxilium & adjutorium ex

Definitio
Conjugij.

Causa effice.

Materia.

Forma.

Finis.

socia-

socialitate provenit, & cum primis è conjugio; uxor enim viri *sociâ* est, ex fœdere divino ei data. Unde quæ Conjugum officia sint, nullo negotio efficitur, nec ea commemorare necesse est.

§. II. Patriam & Herilem societatem, ac quæ observanda utrobique sint officia, vel ex his verbis Mal. I, 6. luculenter & breviter colligitur: *Filius honorabit Patrem, & servus Dominum suum.*

LOCUS XXVII.

DE

NOVISSIMIS IN GENERE.

Etymolog.
& Homonymia.

Novissimorum vox in Scriptis Prophetis latè patet, ac omne illud tempus complectitur, quod Messia dicitur, sive totum periodum regni Christi, à primo ejus adventu usque ad ultimum. Hoc sensu occurrit Hof. III, 5. Joël III, 1. coll. cum Act. 2, 17. Unde constat, ad Novissima referri etiam Conversionem Judæorum, & Judicia Dei varia ac prodigia, finem Mundi antecessura. Malachias etiam meminit *diei Domini magni & terribilis, & adventus*, quem sustinere impii nequeant, cum sit *instar ignis conflatoris*, III, 2. 23. quem tamen non de die & adventu Christi ultimo intelligendum esse, fatetur *Tarnovius*, & res ipsa probat; licet alii viri docti id propugnent. Fortassis conciliari commode, quæ discrepare videntur, sententiæ, possunt, si dixerimus *diem Domini terribilem* de omni Dei judicio dici, sive universale sit, sive particulare. Conflagrationem igitur & consummationem Mundi etiam huc referri, ac diem Domini dici posse, dubio vacat; quanquam ea ipsa quoque in Veteri, Zeph. I, 18. III, 8. & in Novo Test. modo latius, modo strictius accipiatur, Matth. XIII, 39. s. XXVIII, 20. 2. Petr. III, 7. Certo futura & eventura novissima omnia inde irrefragabiliter evincitur, quia Deus, mentiri nescius prædixit, & fidem ipso complemento quibusdam vaticiniis jam fecit. *Causa* igitur *efficiens* consummationis est Deus trinunus, impellens ira & justitia ejus, Zephan. loc. cit. *Materia*, כל הארץ *tota terra*, non Israëlita tantum, sed omnis & universa, sive totus mundus. *Forma*. Conf. Hagg. II, 6. coll. cum Hebr. 12, 26. *Forma* verbo אכל & כלה *consummandi & devorandi* innuitur, & totalem finalemque alicujus rei consumptionem indicat. De *signis & tempore* nil certi habemus, quod

Existencia.

Causa eff.

Materia.

Forma.

signa & tempus.